

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Ογδόντα Εννέα

Αποκαλύπτοντας τις Ψευδείς Διδασκαλίες: Μια Ιστορική Εξέταση του «Καθημερινού» στον Αντβεντισμό

Jeff Pippenger
2024-02-22

Στο ογδοηκοστό πρώτο άρθρο αυτής της σειράς άρθρων σχετικά με το βιβλίο του Δανιήλ, συμπεριλάβαμε ένα απόσπασμα από το Manuscript Releases, τόμος 20, 17–22, όπου η Αδελφή White προσδιορίζει με σαφήνεια ότι η διδασκαλία σύμφωνα με την οποία «το παντοτινό» αντιπροσώπευε το αγιαστήριο του Χριστού είχε δοθεί στους Πρεσβυτέρους Prescott και Daniells από «αγγέλους που είχαν εκβληθεί από τον ουρανό». Στην πραγματικότητα δεν κατονομάζει ρητώς τη δική τους εσφαλμένη ιδέα περί «του παντοτινού», όπως έχω πράξει εγώ, αλλά το ιστορικό αρχείο είναι απολύτως σαφές ότι αυτό ακριβώς επιχειρούσαν να εγκαθιδρύσουν ως αλήθεια. Επιδίωκαν να αναθεωρήσουν τμήματα του βιβλίου του Uriah Smith Daniel and the Revelation, τα οποία υποστηρίζουν την κατανόηση του «παντοτινού», την οποία εκείνη προσδιορίζει στα Early Writings, σελίδα εβδομήντα τέσσερα, ως την ορθή άποψη.

Ο W. W. Prescott είχε εκδώσει ένα περιοδικό με τίτλο The Protestant, στο οποίο το μοναδικό θέμα ήταν η προώθηση της ψευδούς άποψης περί «του καθημερινού». Αυτός και ο πρόεδρος της Γενικής Διάσκεψης, A. G. Daniells, έγιναν η σατανική αιχμή του δόρατος για τη συνέχιση των προσπαθειών του Prescott προς εγκαθίδρυση της ψευδούς διδασκαλίας ως της ορθόδοξης άποψης στον Αντβεντισμό, αλλά όσο η Ellen White βρισκόταν εν ζωή, η επιτυχία τους σε αυτή τη σατανική προσπάθεια κρατούνταν υπό έλεγχο. Το 1931, ο Daniells ανέφερε ότι, στο ίδιο ακριβώς έτος κατά το οποίο γράφτηκε το απόσπασμα από το Manuscript Releases (1910), εκείνος (ο Daniells) είχε μία συνέντευξη με την Αδελφή White πάνω στο θέμα «του καθημερινού», και ότι εκείνη τον είχε οδηγήσει να πιστεύει πως η άποψη του ιδίου και του Prescott ήταν ορθή.

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε αυτή την ιστορία, διότι τώρα αρχίζουμε την εξέτασή μας της αύξησης της γνώσης που έφθασε το 1989, όταν οι ιερές γραμμές μεταρρύθμισης και οι τελευταίοι έξι στίχοι του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ αποσφραγίσθηκαν. Για να αναγνωρισθεί το φως που παρήχθη με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, σε εκπλήρωση του τεσσαρακοστού στίχου του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, απαιτείται να κατανοηθούν ορθώς «το καθημερινόν» και η προφητική ιστορία που παριστάνεται από «το καθημερινόν», διότι εκείνη η ιστορία εικονογραφεί την επανάληψη αυτής της ιστορίας στους στίχους σαράντα έως σαράντα πέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Οι στίχοι εκείνοι προσδιορίζουν ότι το μήνυμα που αποσφραγίζεται σε αυτούς τους στίχους είναι τα «αγγέλματα της ανατολής και του βορρά», τα οποία επιφέρουν τον τελικό διωγμό του λαού του Θεού.

Ἀλλὰ ἀγγελίαι ἐκ τῆς ἀνατολῆς καὶ ἐκ τοῦ βορρᾶ θὰ ταραῶσιν αὐτόν· διὰ τοῦτο θὰ ἐξέλθῃ μετὰ μεγάλῃς μανίας διὰ τὴν καταστρέψῃ καὶ τὴν ἀφανίσῃ ἐξολοθρευτικῶς πολλοὺς. Καὶ θὰ φυτεύσῃ τὰς σκηνὰς τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ ἀνὰ μέσον τῶν θαλασσῶν ἐν τῷ ἐνδόξῳ ἁγίῳ ὄρει· ὅμως θὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς θὰ βοηθήσῃ αὐτόν. Δανιήλ 11:44, 45.

Το μήνυμα του τεσσαρακοστού εδαφίου, το οποίο αποσφραγίστηκε κατά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο θα προκαλέσει τον παπισμό (τον βασιλέα του βορρά) να «εξέλθη με θυμόν μέγαν διά να αφανίση και να εξολοθρεύση πολλούς». Οι «αγγελίες» είναι προφητικώς ένα μήνυμα.

Και πώς θα κηρύξουν, αν δεν αποσταλούν; καθώς είναι γεγραμμένον· Πόσο ωραίοι είναι οι πόδες εκείνων που κηρύττουν το ευαγγέλιο της ειρήνης και ευαγγελίζονται αγαθά! Ρωμαίους 10:15.

Το μήνυμα της όψιμης βροχής είναι το μήνυμα που παρουσιάζεται από τους φρουρούς των εσχάτων ημερών του Θεού, οι οποίοι ψάλλουν το άσμα του αμπελώνος και το άσμα του Μουσεώς και του Αρνίου.

Ως ωραίοι επί των ορέων είναι οι πόδες του ευαγγελιζομένου, του κηρύττοντος ειρήνην· του ευαγγελιζομένου τα αγαθά, του κηρύττοντος σωτηριάν· του λέγοντος προς την Σιών, Ο Θεός σου βασιλεύει! Οι φύλακές σου θέλουσιν υψώσει την φωνήν· μετά της φωνής ομού θέλουσι ψάλλει· διότι θέλουσι ιδεί πρόσωπον προς πρόσωπον, όταν ο Κύριος επαναφέρει την Σιών. Ησαΐας 52:7, 8.

Οι «αγγελίες» του εδαφίου σαράντα τέσσερα του Δανιήλ ένδεκα εξοργίζουν τον άνθρωπο της αμαρτίας, και η τελική παπική αιματοχυσία ολοκληρώνεται. Το μήνυμα αυτό είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο διογκώνεται σε δυνατή κραυγή κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

«Κανείς δεν καταδικάζεται, μέχρις ότου λάβει το φως και δει την υποχρέωση της τέταρτης εντολής. Αλλά όταν εκδοθεί το διάταγμα που θα επιβάλλει το πλαστό σάββατο, και η δυνατή κραυγή του “τρίτου αγγέλου” θα προειδοποιεί τους ανθρώπους εναντίον της λατρείας του θηρίου και της εικόνας του, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του ψευδούς και του αληθούς θα χαραχθεί καθαρά. Τότε εκείνοι που εξακολουθούν ακόμη να παραμένουν στην παράβαση θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.» Signs of the Times, 8 Νοεμβρίου, 1899.

Οι «ειδήσεις από ανατολών και βορρά» που εξοργίζουν τον παπισμό, διογκώνονται σε δυνατή κραυγή κατά τον νόμο της Κυριακής, και το μήνυμα αυτό είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Η έκφραση «δυνατή φωνή» είναι ένας προφητικός όρος που αντιπροσωπεύει αυξανόμενη δύναμη.

«Η αλήθεια για τον παρόντα καιρό, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, πρέπει να διακηρύττεται με δυνατή φωνή, δηλαδή με αυξανόμενη δύναμη, καθώς πλησιάζουμε στη μεγάλη τελική δοκιμασία». The 1888 Materials, 1710.

Οι «αγγελίες» του σαραντατετάρτου εδαφίου είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής ακριβώς πριν κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία, όταν ο Μιχαήλ εγείρεται. Είναι το ίδιο μήνυμα της όψιμης βροχής που έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, αλλά διογκώνεται σε δυνατή κραυγή, ή σε μεγάλη φωνή, όταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται και τότε το Άγιο Πνεύμα εκχέεται χωρίς μέτρο. Είναι το ίδιο μήνυμα της όψιμης βροχής που σημάδεψε την περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής εκείνο που έχει παραχαραχθεί από ένα μήνυμα «ειρήνης και ασφάλειας», το οποίο προβάλλεται από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό από την άφιξη του «όνου» έως την άφιξη του «λέοντος». Η περίοδος μεταξύ της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και του προσεχώς ερχόμενου νόμου της Κυριακής σηματοδοτεί την πνευματική επιθανάτια κλίση του Λαοδικειακού Αντβεντισμού, και όσοι κρίνονται αφού κριθεί ο οίκος του Θεού (Ιερουσαλήμ), πεθαίνουν στον ίδιο τάφο. Η επιθανάτια κλίση του Λαοδικειακού Αντβεντισμού βρίσκεται μεταξύ του όνου και του λέοντος, και το μήνυμα που απορρίπτεται και επιφέρει τον θάνατό τους είναι οι «ειδήσεις από την “ανατολή” (σύμβολο του Ισλάμ) και από τον βορρά (σύμβολο του παπισμού)». Είναι το ίδιο μήνυμα, το οποίο είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

Τα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, τα οποία αποσφραγίσθηκαν στον καιρό του τέλους, το 1989, αποτελούν το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο κηρύσσεται σε καιρό κατά τον οποίο κηρύσσεται ένα ψευδές μήνυμα όψιμης βροχής περί «ειρήνης και ασφάλειας». Η δοκιμασία της όψιμης βροχής έρχεται πρώτα αντιμέτωπη με τον οίκο του Θεού, διότι από εκεί αρχίζει η κρίση, και έπειτα έρχεται αντιμέτωπη με το άλλο ποίμνιο που βρίσκεται έξω από τον οίκο του Θεού. Για τον λόγο αυτό, είναι ουσιώδες να κατανοηθεί το «ψεύδος» που εισήχθη στον Αντβεντισμό της Λαοδικείας κατά την τρίτη γενεά, διότι ενώ ο Θεός εκχέει το Άγιο Του Πνεύμα επάνω σε εκείνους τους οποίους σφραγίζει, συγχρόνως εκχέει ισχυρή πλάνη επάνω σε εκείνους που δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας.

Κατά τη διάρκεια της διαμάχης της πρώτης δεκαπενταετίας του εικοστού αιώνα σχετικά με «το παντοτινό», ένας από τους άνδρες που υπερασπίστηκαν τη σωστή Μιλλεριτική θέση ότι «το παντοτινό» είναι σύμβολο του παγανισμού ήταν ο F. C. Gilbert. Ο Gilbert ήταν προσήλυτος από τον Ιουδαϊσμό και διάβαζε και μιλούσε άψογα εβραϊκά. Υπερασπίστηκε τη θέση των πρωτοπόρων στο βιβλίο του Δανιήλ, βασιζόμενος στην κατανόησή του της εβραϊκής γλώσσας. Το 1910, το ίδιο ακριβώς έτος κατά το οποίο η Αδελφή White έγραψε το χειρόγραφο που επρόκειτο να παραμείνει θαμμένο επί δεκαετίες, το οποίο προσδιόριζε ότι η άποψη των Daniells και Prescott περί «του παντοτινού» προερχόταν από τους αγγέλους του Σατανά, ο Gilbert είχε προσωπική συνέντευξη με την Αδελφή White σχετικά με το ζήτημα «του παντοτινού».

Γνωρίζουμε ότι είχε μία συνάντηση, διότι αμέσως (την επόμενη ημέρα) κατέγραψε περίληψη της συνάντησης που είχε με την Αδελφή White. Το 1931, ο A. G. Daniells προέβαλε τον ισχυρισμό ότι είχε συνάντηση με την Αδελφή White σχετικά με το θέμα του «καθημερινού» κατά το ίδιο έτος—το 1910. Ο Daniells ισχυρίστηκε ότι η Αδελφή White δεν του άφησε κανένα άλλο συμπέρασμα παρά ότι το «καθημερινό» ήταν σύμβολο της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο. Αλλά ο ισχυρισμός του Daniells περί συνάντησης δεν ήταν μόνο ένα «ψεύδος»· είναι το «ψεύδος» της προφητείας που παράγει ισχυρή πλάνη.

Για όσους ενδέχεται να μην έχουν πρόσβαση στα διαγράμματα του 1843 και του 1850, είναι σημαντικό να κατανοηθεί ότι, όταν το διάγραμμα του 1843 δημοσιεύθηκε το 1842, οι Μιλλερίτες εξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι το αγιαστήριο που επρόκειτο να καθαρισθεί, σε εκπλήρωση της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, ήταν η γη. Όταν δημοσίευσαν το διάγραμμα του 1850, τότε ήδη γνώριζαν ότι το αγιαστήριο που επρόκειτο να καθαρισθεί ήταν το επουράνιο αγιαστήριο. Για τον λόγο αυτό, το διάγραμμα του 1843 ΔΕΝ έχει καμία απεικόνιση του

αγιαστηρίου του Θεού, αλλά το διάγραμμα του 1850 EXEΙ απεικόνιση του αγιαστηρίου του Θεού. Αυτό είναι σημαντικό, διότι ο Daniells ισχυρίστηκε ότι, κατά τη συνέντευξή του με την Αδελφή White, της έδειξε το διάγραμμα του 1843 και της υπέδειξε το αγιαστήριο επάνω στο διάγραμμα. Αυτό θα ήταν αδύνατον, διότι δεν υπάρχει αγιαστήριο στο διάγραμμα του 1843. Ο ισχυρισμός του περί συνέντευξης ήταν ένα «ψεύδος».

Όταν μελετούσα αυτή την ιστορία το 2009 και αντιλήφθηκα ότι οι άνδρες και από τις δύο πλευρές του ζητήματος ισχυρίζονταν αμφότεροι ότι είχαν έχει συνέντευξη με την Αδελφή White σχετικά με το θέμα του «the daily», έστειλα ηλεκτρονικό μήνυμα στο Ellen White Estate και ρώτησα αν είχαν πρόσβαση στο βιβλίο καταγραφής που κατέγραφε τις συνεντεύξεις της Αδελφής White το 1910. Μου απάντησαν ότι εξακολουθούσαν να έχουν το βιβλίο καταγραφής. Ακολουθεί το ηλεκτρονικό μου μήνυμα και η απάντηση από το Ellen White Estate.

Δευτέρα, 19 Ιανουαρίου 2009

Πρὸς πᾶσαν ἀρμόδιαν ἀρχήν:

Έχω ακούσει ότι υπήρχε ένα βιβλίο καταγραφής στο οποίο σημειωνόταν ποιοι είχαν συνεντεύξεις με την Αδελφή White και ποια ήταν τα θέματα αυτών των συνεντεύξεων. Προσπαθώ να εξακριβώσω ή να αντικρούσω αν ο A. G. Daniells είχε συνέντευξη με την Αδελφή White το 1910 σχετικά με το ζήτημα του «daily». Γνωρίζω ότι υπάρχει ιστορική μαρτυρία πως η συνέντευξη αυτή έλαβε χώρα, αλλά αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποια καταχώριση σε επίσημο βιβλίο καταγραφής που να το τεκμηριώνει πράγματι. Ταυτοχρόνως, μου έχει λεχθεί ότι και ο F. C. Gilbert είχε επίσης συνέντευξη με την Αδελφή White το 1910 σχετικά με το θέμα του «daily», και θα ήθελα να γνωρίζω αν αυτό μπορεί να επιβεβαιωθεί από κάποιο βιβλίο καταγραφής που τηρούνταν από το προσωπικό της κατά την εν λόγω περίοδο. Ίσως να μην υπήρχε κανένα τέτοιο βιβλίο καταγραφής, ή ίσως, εάν υπήρχε, να μη διαθέτετε αυτές τις πληροφορίες, ή ίσως να υπερβαίνει τις δυνατότητές σας να το ελέγξετε για λογαριασμό μου, ακόμη κι αν πράγματι υπάρχει. Έτσι, σε κάθε περίπτωση, θέλησα να ρωτήσω. Κάθε βοήθεια που θα μπορούσατε να παράσχετε θα εκτιμηθεί ιδιαίτερως.

Αγαπητέ Jeff,

Σας ευχαριστώ για το ηλεκτρονικό σας μήνυμα. Διαθέτουμε πράγματι μια αρκετά πλήρη καταγραφή του δρομολογίου της Ellen White, βασισμένη στις επιστολές, τα ημερολόγια και τις δημοσιευμένες ανακοινώσεις των εμφανίσεών της, αλλά όχι κάποιο «ημερολόγιο καταστρώματος» ως τέτοιο.

Αναμφίβολα έχετε διαβάσει για την επίσκεψη του A. G. Daniells στην Ellen White στον τόμο 6 της Βιογραφίας της EGW, The Later Elmshaven Years, σσ. 256, 257. Δεν έχουμε εντοπίσει κανένα ανεξάρτητο αρχείο αυτής της συνέντευξης. Έχουμε, όμως, μία επιστολή του πρεσβύτερου Gilbert, με ημερομηνία 1 Ιουνίου 1910, στην οποία αναφέρει το σχέδιό του να βρίσκεται στην St. Helena (όπου κατοικούσε η Ellen White) από τις 6 έως τις 9 Ιουνίου. Αυτό είναι το σύνολο της υποστηρικτικής τεκμηρίωσης που γνωρίζω.

Ο Θεός να ευλογεί — Τιμ Πουαριέ, Αντιδιευθυντής, Ellen G. White Estate

Δεν υπάρχει καμία ανεξάρτητη καταγραφή ότι ο Daniells είχε ποτέ κάποια συνέντευξη σχετικά με το θέμα του «καθημερινού», αλλά υπάρχει μία επιστολή του Gilbert που προσδιορίζει την πρόθεσή του να βρίσκεται στην οικία της από την έκτη έως την ενάτη Ιουνίου, 1910.

Στη βιογραφία της Αδελφής White, στην οποία παραπέμπει το Ellen White Estate, όπου ο εγγονός της πραγματεύεται το ζήτημα της συνέντευξης του Daniells, κατέγραψε τον ισχυρισμό του Daniells σχετικά με την κατασκευασμένη συνέντευξη του 1910:

«Σε κάποιο μεταγενέστερο σημείο των συζητήσεων, ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς, συνοδευόμενος από τον W. C. White και τον C. C. Crisler, επιθυμώντας ζωηρά να λάβει από την ίδια την Έλεν Γουάιτ ακριβώς ποια ήταν η σημασία της δηλώσεώς της στο Early Writings, πήγε σε εκείνη και της εξέθεσε το ζήτημα. Ο Ντάνιελς πήρε μαζί του το Early Writings και τον χάρτη του 1843. Κάθισε κοντά στην Έλεν Γουάιτ και την υπέβαλε σε αλληπάλληλες ερωτήσεις. Η αναφορά του για αυτή τη συνέντευξη επιβεβαιώθηκε από τον W. C. White:»

«Πρώτα διάβασα στην Αδελφή White τη δήλωση που παρατίθεται ανωτέρω στα Early Writings. Κατόπιν έθεσα ενώπιόν της την προφητική μας χάρτα, την οποία χρησιμοποιούσαν οι λειτουργοί μας κατά την ερμηνεία των προφητειών του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως. Επέστησα την προσοχή της στην εικόνα του αγιαστηρίου, καθώς και στην περίοδο των 2300 ετών, όπως εμφανίζονταν στη χάρτα.

«Κατόπιν τη ρώτησα αν μπορούσε να ανακαλέσει στη μνήμη της εκείνο που της είχε δείχθει σχετικά με αυτό το θέμα.»

«Καθώς ανακαλώ την απάντησή της, άρχισε λέγοντας πώς μερικοί από τους ηγέτες που είχαν συμμετάσχει στο κίνημα του 1844 προσπάθησαν να βρουν νέες χρονολογίες για τη λήξη της περιόδου των 2300 ετών. Αυτή η προσπάθεια απέβλεπε στον καθορισμό νέων χρονολογιών για την έλευση του Κυρίου. Αυτό προκαλούσε σύγχυση μεταξύ εκείνων που είχαν συμμετάσχει στο Αντβεντικό Κίνημα.»

«Μέσα σε αυτή τη σύγχυση, ο Κύριος τής αποκάλυψε, είπε, ότι η άποψη που είχε διακρατηθεί και παρουσιαστεί σχετικά με τις χρονολογίες ήταν ορθή, και ότι δεν πρέπει ποτέ πλέον να ορισθεί άλλος χρόνος, ούτε να δοθεί άλλο χρονικό μήνυμα.»

«Έπειτα της ζήτησα να διηγηθεί όσα είχαν αποκαλυφθεί σ' αυτήν σχετικά με το υπόλοιπο του “καθημερινού” —τον Άρχοντα, το στράτευμα, την αφαίρεση του “καθημερινού” και την καταρρίψη του αγιαστηρίου.

«Απάντησε ότι αυτά τα χαρακτηριστικά δεν της παρουσιάστηκαν σε όραμα όπως το χρονικό μέρος. Δεν θα οδηγείτο στο να δώσει εξήγηση εκείνων των σημείων της προφητείας.

«Η συνάντηση άφησε βαθιά εντύπωση στη διάνοιά μου. Χωρίς δισταγμό μίλησε ελεύθερα, με σαφήνεια και εκτενώς για την περίοδο των 2300 ετών, αλλά όσον αφορά το άλλο μέρος της προφητείας παρέμεινε σιωπηλή.

«“Το μόνο συμπέρασμα που μπορούσα να αντλήσω από την ελεύθερη εξήγησή της σχετικά με τον χρόνο και από τη σιωπή της ως προς την αφαίρεση του «διαπαντός» και την καταρρίψη του αγιαστηρίου ήταν ότι το όραμα που της δόθηκε αφορούσε τον χρόνο, και ότι δεν έλαβε

καμία εξήγηση ως προς τα άλλα μέρη της προφητείας.—DF 201b, δήλωση AGD, 25 Σεπτεμβρίου 1931.” Arthur White, Ellen G. White, τόμος 6, 257.»

Ο Ντάνιελς ισχυρίστηκε ότι της έδειξε το διάγραμμα του 1843 και τη ρώτησε σχετικά με το αγιαστήριο που δεν παριστάνεται στο διάγραμμα. Ισχυρίστηκε επίσης ότι πήρε το βιβλίο *Early Writings* και την υπέβαλε σε πιεστικές ερωτήσεις σχετικά με το τι εννοούσε όταν σαφώς επικύρωνε την κατανόηση των πρωτοπόρων περί του «the daily» και ότι το διάγραμμα είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου. Ο γιος της Έλλεν Γουάιτ, ο οποίος ήταν ο πατέρας του Άρθουρ Λ. Γουάιτ, του βιογράφου που έγραψε την επισκόπηση αυτού του υποτιθέμενου γεγονότος, είχε αποδεχθεί τη σατανική άποψη του Ντάνιελς και του Πρέσκοτ περί του «the daily» και κατέθεσε ως μάρτυρας υπέρ του ισχυρισμού του Ντάνιελς σχετικά με όσα είχε ακούσει στη συνέντευξη. Απλώς δεν ήταν προσεκτικοί με την κατασκευασμένη ιστορία τους, διότι το διάγραμμα του 1843 δεν παριστάνει κάποιο αγιαστήριο στο οποίο θα μπορούσε να είχε δείξει ο Ντάνιελς.

Μία ακόμη ψευδής δήλωση που παρουσιάζεται στη συνέντευξη είναι το ψεύδος ότι το χωρίο από τα Πρώιμα Γραπτά ήταν μια προειδοποίηση κατά του «καθορισμού χρόνου». Το χωρίο για το οποίο υποτίθεται ότι ρώτησε ο Ντάνιελς είναι το εξής:

«Είδα ότι ο πίνακας του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Εκείνος τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να το δει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.

«Τότε είδα, σε σχέση με το “παντοτινόν” (Δανιήλ 8:12), ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία των ανθρώπων και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόησή του σε εκείνους που διακήρυξαν την αγγελία της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήταν ενωμένοι ως προς τη σωστή κατανόηση του “παντοτινού”· αλλά μέσα στη σύγχυση μετά το 1844, έγιναν δεκτές άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση. Ο χρόνος δεν υπήρξε δοκιμασία από το 1844, και δεν θα είναι ποτέ πλέον δοκιμασία.» *Early Writings*, 74, 75.

Ο Willie C. White, υιός της Αδελφής White, είχε αποδεχθεί την ψευδή άποψη περί του «καθημερινού», και ο υιός του Arthur επιζήτησε να διαιωνίσει το «ψεύδος» που συνδεόταν με τη συνέντευξη η οποία ουδέποτε έλαβε χώρα, επιχειρώντας να υποβάλει ότι η προειδοποίηση στο απόσπασμα από τα *Early Writings* ήταν απλώς και αποκλειστικώς προειδοποίηση κατά του καθορισμού χρόνων. Το επιχείρημα εκείνο επινοήθηκε κατά τη δεκαετία του 1930 και καθίσταται πρωτεύον μέρος του «ψεύδους».

Θα εξετάσουμε εκείνο το επιχείρημα στο επόμενο άρθρο.

«Την 23η Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μου έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι του για δεύτερη φορά, για να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Στον καιρό της διασποράς ο Ισραήλ επλήγη και κατασχίσθηκε· τώρα όμως, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα θεραπεύσει και θα επιδέσει τον λαό του. Στη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αλήθειας είχαν πολύ μικρό

αποτέλεσμα, πετύχαιναν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά στη σύναξη, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι του για να συνάξει τον λαό του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αλήθειας θα έχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν ντροπή για οποιονδήποτε να επικαλείται τη διασπορά ως παράδειγμα για να μας κατευθύνει τώρα στη σύναξη· διότι, αν ο Θεός δεν κάνει περισσότερα για μας τώρα απ' ό,τι έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναχθεί ποτέ. Είναι εξίσου αναγκαίο η αλήθεια να δημοσιεύεται σε ένα έντυπο, όσο και να κηρύττεται.»

«Ο Κύριος μου έδειξε ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι Του, και ότι κανένα μέρος του δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως τους ήθελε Αυτός. Ότι το χέρι Του ήταν επάνω και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορεί να το δει, έως ότου αποσύρθηκε το χέρι Του.

«Τότε είδα, σε σχέση με το “Καθημερινόν”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς τη σωστή κατανόηση του “Καθημερινού”· αλλά από το 1844, μέσα στη σύγχυση, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.